

**לפרסם אצל עצמו ואצל
כל אלו שאליהם אפשר להגיע
שצריכים לקבל על-עצמם את ההוראות ועצות
ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו
"מאן מלכי רבנן" בכלל
ובפרט נשיא דורנו
הבא בהמשך לרבתינו נשיאינו שלפניו
שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו**

לאחרי ריבוי הכי מופלג ד"מעשינו ועבודתינו" במשך כל הדורות, מובן שמתקרים יותר ויותר למצב זה.

ובמיוחד בדורות האחרונים, כאשר נתוסף הענין דגילוי פנימיות התורה, החל מה"מצוה לגלות זאת החכמה" בזמן האריז"ל, ואח"כ - "יפוצו מעינותיך חוצה", ע"י רבותינו נשיאינו - שעל-ידם "תחזור נבואה לישראל" (בלשון הרמב"ם הנ"ל), "גלה סודו אל עבדיו הנביאים", הם הנם נביאי דורנו עד "נביא מקרבך גו' כמוני" (בהיותו אתפשוטתא דמשה שבכל דרא ודרא), והם "שופטיך" ו"יועציך" דדורנו:

הן "שופטיך" - בהיותם נשיאינו, שנשיא (מלשון התנשאות) הוא למעלה שלא בערך מאלו שעליהם הוא נשיא (ע"ד מ"ש ויגבה מכל העם משכמו ומעלה"), והן רבותינו המלמדים תורה לכל העם - ע"ד "שופטיך"; והן "יועציך" - הנותנים עצות בעניני תורה ויראת שמים, עד גם עצות בענינים גשמיים (ענין הנביאים)...

מזה מובן הלימוד שישנו לכל-אחד בעמדנו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים האחרונים מהגלות - שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה: לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאליהם אפשר להגיע - שצריכים לקבל על-עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות ועצות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו - "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט נשיא דורנו - הבא בהמשך לרבתינו נשיאינו שלפניו - שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו...

ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" ו"יועציך" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני" וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע להנהגת חיי היום-יום הכללית, גם ב"כל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)", עד - הנבואה העיקרית - הנבואה ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא".

וביחד עם זכות זו - יש לכל אחד מאנשי דורנו אחריות לקבל על עצמו "שופטיך" ו"יועציך", ולציית להוראות ועצות טובות שלו - ובלשון רבים ("שופטיך" ו"יועציך"), ריבוי משפטים וריבוי עצות, נוסף על כך שזה בא (ומיוסד על ההוראות ועצות) ד"שופטיך" ו"יועציך", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאינו בדורות שלפני זה - שאז יש לזה גם התוקף המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי), שאפילו אם הוא אוהז מעצמו (ואפילו אם יש לו סיבה ע"פ תורה וש"ע ממה לאחוז מעצמו), הרי יחיד ורבים הלכה כרבים - כדעת ה"שופטיך" ו"יועציך" - רבים.

וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו - נעשה ע"ז גופא המעין והתחלה דקיום התפלה "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה" בגאולה האמיתית והשלמה.

חשיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א

**לערך בשעה 5:05 הגיע האדמו"ר מגור ונכנס לגן-עדן-העליון
כ"ק אדמו"ר שליט"א קיבל את פניו בפתח חדרו הקדוש
והושיט לו ידו כשהוא אומר בחיוד "שלום עליכם"**

מיומן הת' (הרה"ח) יצחק מאיר סוסובר (ועוד יומנים)
מימי ג' - י"א אלול ה'תשל"ח - כקביעות ימים אלו

יום חמישי, ה' אלול

כ"ק אד"ש נסע לאהל בשעה 4:10 וחזר בשעה 8.

יום שישי, ו' אלול

אחרי מעריב הלך כ"ק אד"ש כרגיל לביתו.

שבת קודש פ' שופטים, ז' אלול

כ"ק אד"ש הגיע מביתו בשעה 10:15.

אחרי מנחה התיישב לאמירת פרקי אבות.

אחרי מעריב בירך נוסעים (לצרפת) בנסיעה טובה

המשך בעמוד הבא <<<

יום שלישי, ג' אלול

אחרי מנחה בירך כ"ק אד"ש את השלוחים לקליפורניא בברכת "נסיעה טובה, ושיהיו בשורות טובות ושיהי' בהצלחה רבה ומופלגה, כתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה". אחר-כך הורה למוכיר הריל"ג שיתנו להם את השיחה של קייטנת גן ישראל.

יום רביעי, ד' אלול

אחרי מנחה בירך נוסעים בנסיעה טובה וכתבה וחתומה טובה ולשנה טובה ומתוקה.

ת ג ת ת

**שיחות, אגרות ויומנים
בענינא דיומא**

גליון קכט

יו"ל לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
צוקללה"ה נבג"מ זי"ע

ועש"ק פ' שופטים, ה'תשע"ו
שנת 'הקהל' - ופרצ"ת
מאה וארבע-עשרה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר
יוצא לאור עלידי

והתלמידים השלוחים
שיבות תומכתימימים ליובאוויטש באה"ק

להצטרפות לרשימת תפוצה:
BeitChayeinu@gmail.com
להקדשות: 972-50-2599317

אילו היו יוצאים בתוקף של "מאן מלכי רבנן" היו הדברים פועלים למעלה וממילא פועלים גם למטה

קטע מר"ד כ"ק אדמו"ר עם האדמו"ר מגור מ' אלול ה'תשל"ח

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הוזכר קודם בנוגע לתוקף ושלום, - ומכיון שאתם הנכם האדמו"רים בארץ-ישראל, כדאי היה שתצאו לפרסם בתוקף לקיים פסק-הדין של השולחן ערוך שכאשר הם באים "על עסקי תבן וקש" יש לעמוד עם נשק וכו' - וממילא יהיה "תפול עליהם אימתה ופחד".

האדמו"ר מגור שליט"א: אכן רואים שכל השירה כתובה בלשון עבר, משא"כ "תפול אימתה ופחד" כתוב בלשון הווה, [כ"ק אדמו"ר שליט"א העיר שזהו בלשון עתיד].

והיינו: ישיר שייך להעבר, משא"כ "תפול גוי" צריכים גם בזמננו. כ"ק אדמו"ר שליט"א: כיון שישנם אלה שהם "הירא ורך הלבב", ויש להבטיח ש"אל ירך לבב אחיו כלבבו" (כפי שקראנו בשבת הקודמת) - יש לפרסם "קול קורא" שזהו דין בשולחן-ערוך (שאיננו קשור ב"קדושת הארץ" "עליה בחומה", וכל כיוצא-בזה) החל על כל ריכוז יהודי בכל מקום שהוא (אפילו בחוץ-לארץ), שאפילו בשבת יש לצאת כנגדם בכלי נשק, ואף כאשר הם באים על עסקי קש ותבן - כיון שזהו ב"ספר" (ליד הגבול).

ופירסום "קול קורא" זה - שיפעול רושם חזק - הוא עתה בבחינת "דבר בעתו": ראשית, קראנו זה עתה בשבת הקודמת (פ' שופטים) שכהן, מדריך, או שופט צריכים להשתדל לחזק. שנית, זה יביא תועלת בנוגע ל"הירא ורך הלבב", שלכל-הפחות לא יתערבו. - אמרתי שרואים דבר פלא: בנוגע ל"הירא ורך הלבב", היו צריכים לכאורה, לעשות דבר פשוט, לשכנעו שאין לו ממה לפחד, כאן רואים בדיוק להיפך: "ילך וישוב לביתו" שכן אין פנאי לשנות דעתו, מה שצריך להבטיח הוא ש"אל ימס לבב אחיו כלבבו", במילא יכול הוא ללכת לביתו ולעשות כל הדברים הטובים בביתו.

אילו היו יוצאים בתוקף של "מאן מלכי רבנן", עם תוקף של דין השולחן ערוך, היו הדברים פועלים למעלה, וכך בדרך ממילא פועלים גם למטה.

האדמו"ר מגור שליט"א: "מלכי רבנן" הוא לשון רבים, אין הכוונה לאחד. כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): אני אשתדל לפעול בכך כאן - כאן בחו"ל ישנו גם "הירא ורך הלבב". (ובהמשך להמדובר לעיל בענין ה"קול קורא") יהיה זה "דבר בעתו" וענין "שהזמן גרמא".

האדמו"ר מגור שליט"א: פועלים כבר בכך. כ"ק אדמו"ר שליט"א: אבל זהו בחשאי. - הדרך לשלום ונתתי שלום בארץ" היא כאשר עומדים באופן של "ואולך אתכם קוממיות" - כפירוש רש"י שזהו "בקומה זקופה".

כ"ק מו"ח אדמו"ר המשיל פעם משל מפנס - כאשר הוא עומד באמצע הרחוב, מתקבצים סביבו אנשים ויהודים, משא"כ כאשר הפנס איננו עומד באמצע הרחוב, אין רואים אנשים, אין יודעים מי סובר גם הוא כך, ומי סובר להיפך.

ובענינו: כאשר יודעים מפסק-דין השולחן-ערוך, יש להכריז ולפרסם זאת, ובפרט בתקיפות, "מלאך רבנן" וכו'. [ובקשר להדאגה שזה לא לשון יחיד (כנ"ל) - יהיו הרבה יותר ממכה מנינים!]

ובשמיעת בשורות טובות והצלחה רבה וכתובה וחתימה טובה ולשנה טובה ומתוקה.

אחר-כך יצא לקידוש לבנה.

יום ראשון, ח' אלול

אחרי מנחה איחל לאחד ברכת מזל-טוב, וכן בירך נוסעים בנסיעה טובה ובשמיעת בשורות טובות וכתובה וחתימה טובה ולשנה טובה ומתוקה.

יום שני, ט' אלול

כ"ק אד"ש נכנס לקריה"ת ולא הי' חומש, לאח"ז הביאו חומש וכ"ק אד"ש אמר "יישר כח".

אחרי קריאת-התורה בירך נוסעים בנסיעה טובה וכתובה וחתימה טובה.

לאחר תפילת מנחה עמדו ע"י גן-עדן-התחתון הר' מ. עקשטיין ומשפ' החוזרים לארה"ק, כ"ק אד"ש בירכם בנסיעה טובה וכתובה וחתימה טובה.

לערך בשעה 5:05 הגיע האדמו"ר מגור [הלב שמחה] ונכנס לגן-עדן-העליון (מספרים שלפני בואו ביקש כ"ק אד"ש שיוציאו את המיטה מחדרו ושהבחורים לא יעמדו בהול). כ"ק אד"ש קיבל את פניו בפתח החדר והושיט לו ידו כשהוא אומר בחיוך "שלום עליכם". יחד עם האדמו"ר מגור נכנסו עוד שישה מחסידיו וכן אנשי המזכירות.

באמצע ביקש האדמו"ר מגור "לחיים" והריל"ג הביא יין וכוסיות והאדמו"ר מגור אמר "לחיים" וכ"ק אד"ש ענה לו "לחיים ולברכה".

האדמו"ר מגור ופמלייתו שהו בחדר כ"ק אד"ש כרבע שעה ואחר-כך ליווה אותו כ"ק אד"ש עד לפתח 770, וכ"ק אד"ש נשאר לעמוד ללוותו והביט על מכוניתו עד שנעלמה מהאופק.

באמצע המדרכה עמד ר' יחזקאל בעסער (מראשי אגודת-ישראל בארה"ב), כ"ק אד"ש קרא לו בשמו "ר' יחזקאל" (שני פעמים), הנ"ל ניגש לכ"ק אד"ש וכ"ק אד"ש אמר לו שאינו רוצה לעכבו, ובירך אותו בנסיעה טובה וכתובה וחתימה טובה.

בסמוך עמד הרב שמחה עלבערג וכ"ק אד"ש שאלו האם מוכן להתעכב עוד ואחר-כך נכנס עמו לחדרו, שם שהה הלה עד 6:20.

יום שלישי, י' אלול

אחרי תפילת מנחה בירך נוסעים (לארגנטינה ולאטלי") בנסיעה טובה וכתובה וחתימה טובה.

כשחזר מביתו בירך במזל-טוב חתן וכלה שהתחתנו היום.

יום רביעי, י"א אלול

אחרי מנחה בירך כמה נוסעים, ביניהם הרב בנימיני מברזיל, בנסיעה טובה ובשמיעת בשורות טובות ובכתובה וחתימה טובה וברכת מזל טוב (לרגל נישואי בנו).

האדמו"ר מגור [הלב שמחה] ביחידות' אצל כ"ק אדמו"ר

מעמו וראו

ש"פ שופטים ה'תשמ"ח

שמחת אלול - שמחה שלמעלה מציווי

ע"פ כל הנ"ל יש לומר, שזה שאין ציווי שבהודש אלול צריך להיות בשמחה, ולא רק שאין ציווי על זה (מן התורה וגם לא בדברי סופרים) אלא שלא נמצא אפ' בדברי האחרונים, כולל גם דרושי חסידות - אע"פ שלא יכול להיות שמחה יותר גדולה מזה שהקב"ה מקבל את כאו"א, ב"סבר פנים יפות" ו"מראה פנים שוחקות כולם" - הוא כי השמחה דחודש אלול היא למעלה מגדר ציווי (אפ' מגדר ציווי דמנהג הכתוב בספרים):

השמחה דיהודי שבאה מ"אני לדודי ודודי לי", מזה שעצם מציאותו קשורה עם עצמותו ית' (שלמעלה מתואר מלך), היא למעלה מגדר ציווי.

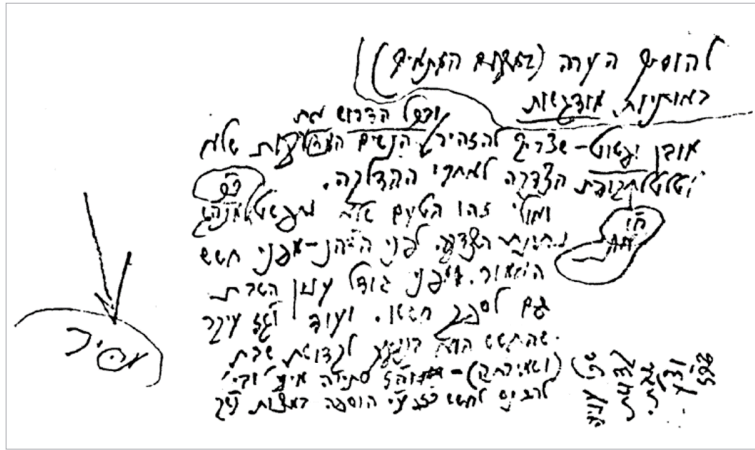
לזכות

החייב בצבאות ה' יעקב שלמה שיחי' לרגל הולדתו בשעט"מ כ"ג מנחם-אב ה'תשע"ז - שנת הקהל את העם - ולזכות הוריו הרה"ת מרדכי לוי יצחק וזוגתו מרת חוה פרומא שיחי' אנגלסמן שיזכו לגדלו לתורה חופה ומעשים טובים מתוך הרחבה בגו"ר

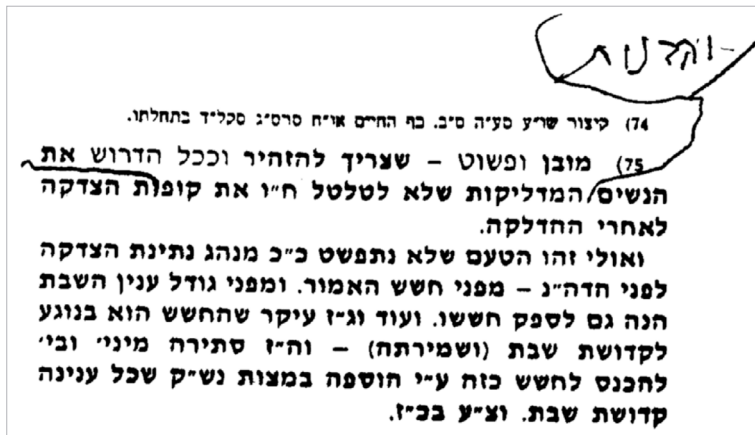
להזהיר הנשים המדליקות שלא לטלטל הקופת צדקה

ביום ד', ו' אלול ה'תשל"ט נשא כ"ק אדמו"ר שיחה בפני התלמידות דמחנה "אמונה" בבית הכנסת, אחר תפילת מנחה.

במהלך השיחה דיבר כ"ק אדמו"ר אודות הדלקת נרות בערב ראש השנה, ופנה בבקשה אל הילדות שנכחו אז, שכל אחת מהן תפנה למכרותי וקרובותי שידליקו נרות שבת קודש.

ההגהה הראשונה

ההגהה השנייה

בין הדברים הזכיר כ"ק אדמו"ר את "מנהג ישראל" - לתת צדקה לפני הדלקת נרות שבת קודש. בעת שהגיה כ"ק אדמו"ר את השיחה הוסיף כ"ק אדמו"ר בכתי"ק:

[פיענוח הכתי"ק:]

מהיר

להוסיף הערה (במקום המתאים) באותיות

מודגשות

מובן ופשוט - שצריך להזהיר וככל הדרוש את הנשים המדליקות שלא לטלטל ח"ו את קופת הצדקה לאחר ההדלקה.

ואולי זהו הטעם שלא נתפשט כ"כ [- כל כך] מנהג נתינת הצדקה לפני הדה"נ [- הדלקת הנרות] - מפני חשש האמור. ומפני גודל ענין השבת גם לספק חששו. ועוד וג"ז [וגם זה] עיקר שהחשש הוא בנוגע לקדושת שבת (ושמירתה) - וה"ז [- והרי זה] סתירה מיני' ובי' להכנס לחשש בזה ע"י הוספה במצות נש"ק שכל ענינה קדושת שבת וצ"ע בכ"ז [- וצריך עיון בכל זה].

לאחרי שהכניסו את הערה זו, באותיות מודגשות וגדולות מהרגיל, הואיל כ"ק אדמו"ר להוסיף עוד שני תיקונים:

אחרי התיבות "שצריך להזהיר וככל הדרוש את הנשים" הוסיף כ"ק אדמו"ר את תיבת "יהבנות". ובתיבת "קופת" [הצדקה] השמיט ווא"ו מיותרת. השיחה נדפסה בלקו"ש חכ"ד בעמוד 290.

בית היינו

מעצמו וראו

ש"פ שופטים ה'תשמ"ח

לא להיבהל מהסתירות הפנימיות

כאשר יהודי מסתכל מסביבו ורואה דברים מנוגדים והפכיים, מתחיל בו עצמו: הנה מרגיש איך שה"מלך" נמצא ביחד אתו ב"שדה", וברגע שלאח"ז מתחיל יצרו הרע לפתותו להתעסק בענינים הפכיים, כפי שידע אינש בנפשי', ועד"ז הסתירות השונות וההפכים שרואה מסביבו בעולם ("שדה"), כולל הנסיונות שיש לו מהעולם שמסביבו -

אינו צריך לפחד מזה, ולברוח להתחבא בד' אמותיו המצומצמות - כי אזדבנה: כך ברא הקב"ה מלכתחילה את העולם. עולם מלא בענינים הפכיים, מתחיל מנשמה וגוף ונפש הבהמית של יהודי - עם הכוונה שהפכים יעוררו את עבודתו של יהודי, ללחום נגד יצרו והמנגידים שמבחוץ, ועי"ז לגלות כחותיו הפנימיים.

כאשר ניתנת הוראה מה"אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא", עד נשיא דורנו צריכים לדעת שזה בדיוק כפי ששומע זאת מהקב"ה בעצמו

כאשר ניתנת הוראה מה"אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא", עד נשיא דורנו, צריכים לדעת שזה בדיוק כפי ששומע זאת מהקב"ה בעצמו, שהרי 'רוח ה' דיבר בי ומלתו על לשוני', ו"גלה סודו אל עבדיו הנביאים", וכמילא צריך לקבל את ההוראה בדיוק כפי שהיינו שומעים זאת מפי הגבורה עצמה.

על-דרך מה שנתבאר באגרת הקודש, שבאם היינו שומעים זאת מאת הקב"ה בעצמו הרי היינו מבצעים בתכלית הדיוק, כך גם בענינינו, שצריך למלאות (את ההוראה) בתכלית השלימות, ללא שום אמתלות בדבר - וכמובא באחרונים שתיבת "אמתלא" מורכבת מהמילים "אמת-לא",

ולא להתווכח או ללמוד בזה פשט כזה או אחר, ועאכו"כ שלא ללמוד "פשט'לאך"...

ואין שום הבדל אם הוא אומר מאין המקור לזה או שלא אומר, כי הרי זה דבר בטוח ש"רוח ה' דיבר בי"!

- יש למלאות את ההוראה בתכלית הזריזות, כפי שהוא אומר באגרת הקודש שזריזותו של אברהם היא שעמדה לנו, ועי"ז נפעל הענין של "איל אחר אחר נאחו בסבך בקרניו" - שהוא לוקח על עצמו את כל הענינים הבלתי רצויים, ונפעל הענין ד"ועקדת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכור", כפי שאומרים בתפילות ר"ה,

שזוהי ההכנה לכתובה וחתימה טובה בכל הענינים, עד לאופן של "ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה", עד הנקודה העיקרית - הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

משיחת ש"פ ראה - מבה"ח אלול ה'תשכ"ט

לזכות

- החייל בצבאות ה'
- יעקב שיחי'
- לרגל הולדתו בשעטו"מ
- ט"ו מנחם-אב ה'תשע"ו
- שנת הקהל את העם -
- ולזכות אחיו ואחיותיו
- שניאור זלמן, שאשא רייזל
- יוכבד ויסכה
- נדפס ע"י ולזכות הוריהם
- הרה"ת יוסף
- וזוגתו מרת חיי' מושקא שיחי
- גרומן
- שיזכו לגדלו לתורה
- חופה ומעשים טובים
- מתוך הרחבה בגו"ר

אעורר שהשנה היא
שנת הקהל
אעורר שהשנה היא
שנת הקהל

מעמנו וראו

ש"פ שופטים ה'תשמ"ח

השמחה בחודש אלול
ה"ז למעלה ממדידה
והגבלה

ויש להוסיף, שזוהי גם
ההסברה בזה שהמשל
דמלך בשדה הוא ביאור על
זה שאולל אינו יו"ט, שזה
שולל גם חיוב השמחה
באלול:

שמחת יו"ט, מכיון
שהשמחה היא מהגילוי
אור שמאיר ביו"ט, לכן
היא במדידה והגבלה, לפי
מעלת האור שהיו"ט, ולכן
יש על זה ציווי וחובב³⁹.

משא"כ השמחה שבחודש
אלול, הבאה מזה שה"מלך
בשדה", מזה שבנ"י
קשורים עם עצמותו ית' –
הרי זה למעלה ממדידות
והגבלות, ולכן אין זה
בגדר ציווי וחובב.

39) ויש לומר שגם השמחה
דפורים שהיא "עד דלא ידע",
למעלה מהמדידות וההגבלות
דטעם ודעת (כי הגילוי דפורים
הוא למעלה מהשתלשלות, כמבואר
בארוכה בתו"א) – מ"מ, מזה שיש
ציווי על שמחה זו ("חייב לבסומי
כו' עד דלא ידע"), מוכח שיש
"ציווי" בהשמחה (אלא ש"ציווי"
זה הוא למעלה מהדעת), משא"כ
באלול, וצ"ע.

נשאר רק חודש אחד - החודש האחרון דשנת הקהל
צריך לחטוף בימים האחרונים לנצלם במילואם

וגדול תלמוד שמביא לידי מעשה: הוספה בהידור בקיום המצוות בכלל, ועאכו"כ – הוספה בקיום מילוי השליחות המיוחדת
דדורנו בהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה, לא להסתפק בהוספה בעבודתו לעצמו, אלא גם להשתדל בהוספה להפיץ יהדות
בדברים היוצאים מן הלב וכו' ליהודים בסביבתו, גם לאלו שלא קבלו חינוך יהודי מתאים וכו', כמדובר כמ"פ בארוכה.

ובמיוחד – הוספה בפעולות הקשורות בעבודה המיוחדת לשנה זו, שנת הקהל ושנת תשמח ותשמח: להקהיל יהודים, אנשים
נשים וטף, וללמוד אתם תורה ולעוררם "ליראה את ה' אלקיכם כל הימים אשר אתם חיים על האדמה" ולהוסיף בעבודת ה' מתוך
שמחה – הן בנוגע לעצמו (תשמח) והן בנוגע לאחרים (תשמח).

ובפרט שעכשיו נשאר רק חודש אחד – החודש האחרון דשנת הקהל ושנת תשמח ותשמח – צריך לחטוף (ע"ד לשון חז"ל "חטוף
ואכול כו'") בימים האחרונים לנצלם במילואם – ובהוספה (בבואנו מט"ו באב) – בנוגע לפעולות הנ"ל.

וע"י שעוסק בעצמו בזה, נעשה דוגמא חי' שפועל גם על אחרים שיעשו ויוסיפו בכל ענינים אלו. ובפרט כשזה נעשה באופן של
זריות, "חטוף" – כפי שרואים בטבע בני אדם, כשאדם רואה אנשים רצים לחטוף. הרי לכל לראש מצטרף גם הוא ורץ וחוטף (כי
מפחד שאח"כ לא ישאר כלום). ורק אח"כ מתחיל לברר אודות מה המדובר כו' מה התועלת מזה בשבילו ובני ביתו.

ואם בנוגע לכל יחיד הוא כך, עאכו"כ בנוגע למוסדות, מוסדות חינוך או מוסדות אחרים שתפקידם הרבצת התורה והיהדות –
ש"מכאן ואילך" צריך כאו"א מהם להוסיף בכל הפעולות, ובאופן דמוסיף והולך ואור מיום ליום, ועאכו"כ מזמן לזמן.

חשיחת ש"פ עקב - מבה"ח אלול ה'תשמ"ח

השמחה בהתחלת הלימודים תהי' באופן דפעולה נמשכת
על "כל הימים אשר אתם חיים על האדמה"
כפי שכתוב בנוגע להקהל

היות שמתחיל עתה "זמן" חדש בלימודים בחדרים וכו' – אזי במוסדות שטרם התחילו את זמן הלימודים, שיתחילו את זמן
הלימודים עם ענין הקשור לשמחה.

וגם במוסדות שהתחילו בהם כבר זמן הלימודים, אזי כיון שעברו רק ימים ספורים, אפשר עוד לארגן ענין שקשור עם שמחה, בקשר
עם פתיחת זמן הלימודים, ושיסבירו לילדים שזה קשור לפתיחת זמן הלימודים.

וכמסופר בגמרא בנוגע לאופן הלימוד של רבה עם תלמידיו, שקודם הלימוד "אמר מילתא דבדיחותא וברחי רבנן", ואחר כך
"יתיב באימתא ופתח בשמעתא", בלימוד באופן של "זרוק מרה בתלמידים".

זאת אומרת, שאף-על-פי שבימי הקיץ לא היו הילדים תחת משמעת חזקה, וכעת יודעים הילדים שמתחיל "זמן" חדש בלימודים,
וצריך עתה ללמוד "כשור לעול וכחמור למשאו"י" במשך ריבוי זמן – אעפ"כ, לא רק ששומרים הם על זמני הלימוד, והם אינם
מחכים מתי יסתיים כבר זמן הלימודים והם יוכלו ללכת לעשות דבר אחר, אלא אדרבה: הם רוצים להוסיף בזמני הלימוד עוד ועוד,
יותר ויותר!

והיות שגדול תלמוד שמביא לידי מעשה, ובפרט בילדים, היות שאצלם אין "דרוש וקבל שכר" – אזי גם אופן העבודה אצלם הוא
"המעשה אשר יעשון" וב"מצוות ה' אשר לא תעשינה" ביתר שאת וביתר עוז.

שזה נהי' עי"ז שמתחילים את זמן הלימודים עם ענין של שמחה, והעמידו את זה על יסוד זה, וכאמור לעיל – כפי שמעמידים
דבר, כך הוא ממשיך.

וכאשר יעשו בפתיחת זמן הלימודים ענין שקשור עם שמחה, שיסבירו עם זה לילדים את גודל הזכות שיש להם ביכולתם ללמוד
תורתו של הקב"ה, כפי נוסח ברכת התורה "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו", שזה מוסיף עוד יותר בשמחה הקשורה
עם הלימודים.

ושהשמחה בשעת התחלת הלימודים תהי' באופן של פעולה נמשכת על "כל הימים אשר אתם חיים על האדמה", כפי שכתוב
בנוגע להקהל, ששנה זו היא הרי שנת הקהל.

חשיחת ש"פ שופטים ה'תשמ"ח

לזכות

החתן התי' ישראל גוטליב שיחי'
לרגל בואו בקשרי השידוכין עב"ג למשפחת וואלף תחי'
בשעה טובה ומוצלחת

לזכות

החתן התי' מנחם מענדל מישולובין שיחי'
לרגל בואו בקשרי השידוכין עב"ג למשפחת גורביץ תחי'
בשעה טובה ומוצלחת